

II.

На тоя страшенъ пжть, въ тая снѣжна планина има „Спасителенъ домъ“.

Това е единъ монастиръ. Калугеритѣ отъ тоя монастиръ не вършатъ друго нищо, а само помагатъ на измръзнали пжтници.

Всѣка сутринъ слѣдъ бурна ношь тѣ излазятъ по пжтя да видятъ дали нѣма нѣкъждѣ измръзналъ и засипанъ отъ снѣга човѣкъ и да го спасятъ.

За да намиратъ по-лесно засипанитѣ отъ снѣга хора тѣ отглеждатъ голѣми, яки и умни кучета, наречени Санъ-Бернардски кучета.

Така се наричатъ кучетата, защото тоя пжть се казва Санъ-Бернардски проходъ.

Тия кучета сж много яки, много голѣми и много лесно подушватъ човѣшката миризма. Тѣ сж тѣй добрѣ обучени, че обикновено сутринъ пушатъ най-напрѣдъ тѣхъ, като имъ връзватъ на шията по една кошница съ храна и нѣщо за пиене.

Името на едно отъ тия кучета е Бари. Тая сутринъ, много рано, на Бари вързаха кошничката и той тръгна по пжтя надолу. Бързо вървѣше Бари, като омирисваше навсѣкъждѣ.

Изведнажъ, той се спрѣ и заскимтя. Слѣдъ това започна да рови снѣга съ якитѣ си лапи. Подирѣ малко той измъкна затрупанитѣ баща и синъ и започна да дѣха и лиже лицата имъ. По едно врѣме бащата се посвѣсти. Като забѣлѣжи кошничката, той взе шишето и